

# LANT

A TINÓDI KLUB IRODALMI FOLYÓIRATA

Németh Dezső

## Téltündér

Hóködmönös karácsonyfa  
Toporog a járdaszélen,  
Csillag rejlik ágai közt,  
Againak sűrűjében.

Csengetnek a villamosok,  
Csöndbe öntnek kisharangot,  
En ellopok egy-két hangot,  
Elrejttem egy hópehelyben.

Hát ott ki áll? Hát ott ki vár?  
Két karjával ki integet?  
Csillagevő paripának  
Ki kötötte el a szelet?

Fű-lábbeli van a lábán.  
Csillagszórót lép a lába.  
Fehér tüzet lép a lába.  
Csendet olvaszt éjkosárba.

Hóködmönös karácsonyfa  
Ágán pattan varázsszíkra:  
Szélből válik két agancsos  
És egy piciny aranyzánkó.

Most a szívem fölnyergelem,  
Jóság-zabbal megetetem,  
Megpatkolom jó szavakkal,  
Beteritem álmaimmal.

Aztán pattan még egy szíkra,  
Fából válik kisleányka,  
Nem más mint a szomszéd Zsuzska:  
Hóködmönös karácsonyfa.

A hópelyhem előveszem,  
Kiskarácsonyt kicsöngetem,  
Nagy karácsonyt kibongatom,  
Ha megszeretsz neked adom.

Hé szarvasok! Repüljetek!  
Hóködmönös telet viszek.  
Jóságot viszek két zsákkal,  
Csengettyűző aranyzánkkal.



## A TARTALOMBÓL

### FELNÖTTEKNEK:

Karácsony előtt — Gyilkos kód — Szellemmagasság — Szerelem — Mátyás és a selpőciek

### GYEREKEKNEK:

A Kisfa és a Nagyfa meséje — Csipkepalota — Fázik a hóember — Gömbi első karácsonya

1990. DECEMBER 15.

I. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM

Ára: 25,— Ft

Restye Illés

## Karácsony előtt

Az öreg többnapos töprengés után döntött így. S mégis, most amint behúzza maga mögött a cipőbölt súlyos ajtaját és a kis csengő diszkrétan megszólal, döbben rá: sziklaszilárdnak hitt elszántsága köddé vált.

Az öreg közelebb jár már a hetvenhez, mint a hatvanhoz, de azért még igyekszik egyenes derékkal járni, s évtizedek óta meglévő bajuszát mindig rendben tartja.

Remeg a keze. Dühös emiatt magára.

A hatalmas csupa tükör boltban nagy a nyüzsgés. Igazi szombat délelőtti a forgalom. Az eladók, (kivétel nélkül, mind nő) bágyadt kedvességgel segítkeznek a vásárlóknak.

Az öreg az agyában kutat. Nem emlékszik pontosan huszonhármast, vagy huszonnégyes cipő kell-e az unokájának. Aztán a huszonhármast közt kezd el böngészni. „Az a lényeg, hogy meleg legyen és tartós” — gondolja. Kiválaszt egy fehér, bundabéléses csizmát. „Ez megteszi.” Körbenéz. S már örülve a szerencséjének és gyömöszölné is szürke, kopott lódenjének a zsebébe a csizmát, amikor észreveszi a lányt. A helyzet egyértelmű: a lány végig őt figyelte.

„Egészen fiatal — villan át az öreg agyán. — Akár az unokám is lehetne.” Megvonja a vállát, s a csizmákat eltünteti a zsebében. S ekkor a lány elfordul. Mintha mit sem látott volna az egészről. Az öreg megremeg örömeiben. Egy ideig még áll ott, a bizonyosságra várva, hátha trükk az egész.

„Igen! Talán így akarják totálisan a porig alázni!” Tesz egy-két bátortalan lépést. Csak a szemét forgatja. Minden nyugodt körülötte, senki sem figyel föl rá. Szinte levegőnek nézik. Máskülönben még bosszankodna is emiatt. Már a kilincsen a keze. Hálás a könnyedén nyíló ajtónak, bár ezúttal a csengő mintha fülsértően hangosan szólna.

S már kint is van a decemberi párás hidegben.

Az öreg hihetetlenül könnyűnek érzi a lábait. S büntudata sem gyötri. Elvégre csak azt vette el, ami neki feltétlen szükséges. Hogy álljon oda karácsonykor üres kézzel?! Maga előtt látja egy pillanatra a lány kissé szomorú kék szemét. Ettől egy kicsit elkedvetlenedik. „Hiába — gondolja, s megcsóválja a fejét — semmi sem lehet elég tökéletes. De hát mitől volt ennyire szomorú a tekintete? Talán a szájalomtól? Remélem nem keveredik bajba miattam? Mert azt nagyon nem szeretném! Ezt már sosem fogom megtudni!”

Belenyúl a zsebébe. Ujjával végigsimítja a puha bőrt. „Remélem nem lesz kicsi” — gondolja, és belevész a belvárosi forgatagba.

Kulimár János

## Hópelyhecske

Sohasem szűnő nyárból  
tör rám egy régi kép,  
ragyog vissza, mint  
fény a mézszőszirtekről.

Ha lázálmok borúja  
hamuként egemre száll,  
tengernyi ármány fölött  
egy hópelyhecske vár.

Gyúlnak fények, szökék  
és kékek öle melegén.  
Várom a hajnalt, mely szívembe  
lopja a dalt, és ott ébredek én.

Benne összhangra lel  
óceán kékje és füvek zöldje.  
Ha átkarol, keble pihentet,  
mint nyugalmak völgye.

Hívhatnak szelíden  
izgató—pajkos ábrándok,  
árnyán szép kertemnek,  
mégis csak rá várok.

Lehet majd bús, zord  
és hideg a tél,  
de most mint a repkény,  
futok titkon a szerelméért.

Csillogó szemem felissza és óvja  
pázsit-oltárok szent helyét,  
s örökre megőrzöm a  
boldog szerelmek rejtekét.

Míg őt hallgathatom,  
ájultan tisztelem majd a szót,  
és őzikék alázatával kérek  
Istenemtől számára minden jót.



A LANT előfizetése megrendelhető  
a szerkesztőség címén, postai levelezőlapon.

Cím: TINÓDI KLUB  
1211 Budapest, Ady E. út 5. III./10.

Előfizetési díj: egy évre 150,— Ft

Megjelenik évente hat alkalommal.

Tíz, vagy ennél több lap megrendelése esetén  
példányonként 5,— Ft kedvezményt adunk.

A befizetéshez átutalási postautalványt  
küldünk!



Illyés Terézia

## Gyilkos köd

A házak, mint valami pipás emberek belepöfkeltek kéményükkal a késő őszi, ködös levegőbe. Sötét színű volt a füst, csak itt-ott pöködött az ég felé világosszürke füstöt egy-egy kémény. Itt fával fűtenek.

A köd rátelepedett a falura, s e nyomásra fuldokolni kezdtek az asztmás emberek. Még a kóbor-kutya is lesunytt füllel iramodott neki, élelem után vizslatva.

Az ilyen időt lélekrontónak mondják falun, s ebben van is valami. A csontig hatoló, nedves, ködös idő búskomorságra hajlamosító, morózussá teszi az embert. Ilyenkor olyan, mintha vakorba harapott volna. Kevés kell ilyenkor ahhoz, hogy az indulatok elszabaduljanak láncokról.

A hétfői, alkonyi napfény bepillantott a kocsmablakán, s komor képet látott a sűrű, vágni való füstben. Le is bukott a gyengefényű, beteg napocska, hiszen alig látott valamit a ködtől. Olyan érzése lehetett, mintha vastag, sokdioptriás szemüvegen át nézne, s még így is csak sötét foltokat lát. Tisztult az égbolt, fagyot küldve a föld eme kis részére az éjszaka.

A kocsmái látkép nem volt valami üdítő. Még a bor meg a pálinka sem tudta fölmelegíteni a hangulatot. Köhögés, krákogás törte meg a nyomasztó csendet.

Pirosképű, 20 év körüli, barna menyecske nyitott be az ajtón, amolyan tűzről pattant menyecske. — Jó estét, adjon az Isten! — Köszönt.

Fekete, kökényszemeit körülhordta a társaságon. A tekintete megállt egy középkorú, fekete szemű -hajú, bajszos férfin. A két szempár összevillant.

— Mit iszol, Viola? — kérdezte a kocsmáros, s nyelt egy nagyot, mint akinek a nyál összefutott a szájában.

— Adj egy féldeci kevertet, Miklós! — így az asszony.

— Majd én fizetek! — dobantott oda a szemézős, barna, mokány férfi.

— Hagyd, Guszt! Van nekem pénzem. Ne izélj!

— Én fizetem azt is, amit ezután iszol.

— Nem akarok én lerészegedni. Mit képzelsz?

A kocsmá ajtaja kivágódott. Zsótér Béla, délcég, daliás alakja jelent meg az ajtókeretben.

— Hát jól sejtettem. Idefutottál. Már a párodra is rátaláltál. Süki Gusztéhoz szaladtál panaszzra. De azt a ribanc istenedet! A családon, az uradon járjon az eszed, ne a más szerszámja után kapkodj! Te meg Guszt! nem találsz magadhoz való lányt, vagy özvegyet? Éppen az én feleségem kell neked?

— Ne hülyéskedj! A komám vagy. Csak nem gondolsz rólam bolondot? Megvendégelttem a komám feleségét, ennyi az egész. Csak egy féldeci, hidd el!

Olaj volt ez a féltékeny férj lobogó tüze.

— Komád vagyok? A sógorod vagyok már évek óta. Azt hittétek, hogy én siket és vak vagyok? Hogy én semmit nem tudok? Hiszen ez a ribanc

még mellőlem is kiszökött hozzád. Köpött rám, meg a két, szép gyerekére. De hát mi a fészkes fenének jött hozzám feleségül? Miért nem lett a te feleséged? De hát neked így jobb. Neked nincs vele semmi kötelességed. Néha jól megkeféled, s mész a dolgozdra. De engem mindenki kiröhög a hátam megett. Nyámnyilának, meg gyáva Góliátnak neveznek, akitől a kis Dávid elszerette a feleségét. — Megragadta Gusztinak a mellén a göncöt.

— Gyere ki, te lator! Gyere! Számoljunk el!

— Béla! Béla! Elment az eszed? Miket találsz ki? Viola szép, és hü feleség... — Próbálta csitítani a férjet a kocsmáros.

— Kuss! Neked hallgass a neved! Vagy már te is megkóstoltad Violát? Szép asszony, jó asszony? Ribanc, semmi egyéb.

Béla úgy rángatta ki Gusztit, mint egy rongyot.

— Gyere ki, te kurafi! Kellett a más asszony potyája? Kellett neked tönkretenni két ember boldogságát?

— Mozduljatok már! Nem látjátok, hogy ez az örült megöli a Gusztit! — Kiáltott a szépasszony.

— Dehogy öli! Csak egy kicsit megleckézteti.

— Igaza van, mindenki cicázzon a maga portáján! Ne törjön a máséra!

— Dejszen, nem a kakas ment itt a tyúk után — te is tudod — hanem fordítva.

— Az asszonynak nem volt elég a nagy, derék, dolgos ura.

— A másik jobb — ezek szerint.

— Mit véded a latrot? Te is olyan vagy, mint Guszt!

— Ilyet ne mondj! Nem mindenki gyűjt, mint a güzü Béla. Viola meg más kakasa után nézett.

— Igaz, madarat tolláról, embert barátjáról ismerni meg. — Csitt, csatt, piff... paff.

Itt egy pofon, ott egy ökölcsep. Gomolygó embertömeggé vált a kocsmái tömeg. Mindenkinek volt vélt, vagy valódi sérelme.

Hej, de jó lett volna ha még divatban van a kármentő! De sok kártól megóvta volna a kocsmáros. Az üvegek, poharak szárnyasokként röpködtek. Fogakat köptek ki, dudorok nőttek ki.

Velőtrázó sikoly dermesztette meg az öldöklőket.

— Segítség! Megölte Guszt! az uramat!

Kék foltokkal, véres orrokkal, s szájszélekkel rohant a társaság ki a kocsmából.

Zsótér Béla ott feküdt künn, közel kétméter hosszúságával a földön. Nyakán mély seb tátongett. Körötte vér... mindenütt vér... Felette iszonyatos arcot öltve állt Guszt! — kezében a bicska.

— Béla! Béla! Bocsáss meg! Én nem akartam ezt az egészet! — S szemeiből dől a könny.

A döbbenet percekig némává tette az embereket. Aztán kavicsokért, tégladarabokért nyúltak a kezek. De nem egymásnak estek az emberek, hanem Violának. Utótték, verték, az észnélküli, elszabadult indulatok a csábítót vették célba.

— Emberek! Emberek! A Zsótér gyerekeket teljesen árvaságra akarjátok juttatni? Álljatok meg! Ne csináljátok ezt! — A kocsmáros azonban hiába kiabált. Minden szava pusztába kiáltott szó maradt.

Gusztit barátja holtteste mellett rázta a zoko-

gás. Szabó Miklós, a kocsmáros, hívta a rendőrséget. Ám az iszonyatot nem lehetett megállítani. A nép ítélkezett. S a köd számlájára felíratott két halott ember. A férj, akit Viola szeretője szűrt agyon, és Viola, a feleség, akivel a nép, vagyis a tömeg haragja végzett.

Vagy talán mégsem a köd volt a bűnös?

Dékány József Pál

## Szellemmagasság

Kell ami téged és engem is felemel,  
A szellem gyöngyragyglójából sugárt lehel.

Eredeti bűn volt, édenkerti céger,  
Az emberméltóságra láncolt kényszer.  
A lelkiismeret, parancsát még vívta,  
Különb a bélyeges állat? Vérről irta:  
Pallosjog-középkor máglyája égett,  
Bitón is mártír volt, előre lépett.  
Gyertyafény, kanóc, mécs és rabszolga nép;  
Porladó ön-világ, csiszolt bölcsesektől szép.

Kell ami téged és engem is felemel,  
A szellem gyöngyragyglójából sugárt lehel.

Letűnt már a Mózes-kötéljárás jellem,  
Nem lehet tovább testi koldus a szellem.  
Legyen a gyémánttól ötvöztött tűzlóra,  
A klasszikus mosoly könnytől harmatos pírja.  
Hol a végtelenben siklik hús—vér való,  
A képzelet húrjain simogat dalod.  
S a tárlat fenséges árkaíjait alatt,  
Egy mélyről jövő áldott pillanat...

Kell ami téged és engem is felemel,  
A szellem gyöngyragyglójából sugárt lehel.

Kell neked és nekem is levegő!  
Növénynek termésre felhajtó nagy erő!  
Kibomló lángvirágnak, szerelmes szíved,  
S totyogó gyermek, ki megfogja kezét.  
Honvágy-búra a szülőföldről egy lelki csepp!  
És irástudatlannak az oktató meleg!  
Veszélyt járóknak a siker zsenge szava,  
Mezőn, érett kalásznak, jó acélos kasza...

Kell ami téged és engem is felemel,  
A szellem gyöngyragyglójából sugárt lehel.

Messziről kiált egy hang, feszít, éget!  
Küldetésed az alkotás és az élet.  
Majd látnoki kívánság csipkéz körül,  
Van aki csak érzi, de megérti s örül.  
Van a csúcs felett is aki tovább evez,  
Érjük el, amiért élni érdemes!  
És beleremeg a föld! az űr! a jéghegyek!  
A hiedelmet elszórt vénséges Istenek...

Kell ami téged és engem is felemel,  
A szellem gyöngyragyglójából sugárt lehel.  
Ami engem felemel, az értelmes merénylet!  
„A te világosságod, nekem az élet.”

N. László Endre

## Szerelem

Nézlek, kedvesem, csak nézlek, hogyan fészölöd ki hajadból a kottázatlan madáréneket, a rimeket csengő forrásvizeket és a megengesztelt szeleket...

Te találtad meg, kedvesem, a félénk állatok nyomát. Te láttad az arany szemű özek táncát a lágy mohán. Meglelted a délnek iramló madarak tollát, a földre hullott csillagokat és az eltévedt, elfeledett kenyérjő szavakat...

Vigyük haza együtt, kedvesem, a fák, a bozótok antik ékszerét, a ruhád alá bújt napsugarat, szádon a forrásvíz ízét, illatát, s az ősi tölgyek halk üzenetét!

S ha ellestük a kövek minden álmát, elkérjük a tücsök tücsökhegedűjét, a pacsirták arany tilinkóját, s virágillatból szabunk új ruhát, a mókus vakából hozunk meleget, szeretetet, és szétosztjuk:

egy kicsit nekem, egy kicsit neked,  
s a többi sokat — mindenkinek...



Kulimár János

## A vándor estéje

Őszi este volt, messze túl háborgott a tenger.  
Darabokra hullt az ég a szemhatáron.  
Lidércek lángját látta a vándor  
és baljós csend ült a vámpír-tanyákon.

Ha megállt, szívét átfönták gyászos,  
szunnyadó alkonyok  
de riasztja újra, durván az a régi üvöltés...  
Botján rózsák nyílnak és pihennek csillagok,  
hívják temetőt vagy elrejtik szelíd ciprusok.  
Szeméből árad gyémántok sugarán a könny-patak.  
Magánya mély taván rég holt menyasszonya  
sellők tündértáncát nézi,  
míg ő üszkös romokon porig égett múltját „idézi”.

Hirtelen szállt le az éj,  
a tenger már nyugodt és sima.  
Halk zenéje úgy karol át mint édes dajkadal.  
Pihen a vándor és a verejtékes álmok szigetén  
játszik menyasszonyával az égi pázsiton, —  
s e néhány percig élete mégis diadal.

Németh Dezső

## Pieta

Pieta-kinnal megfeszítve,  
Tenyérből vér szívárogo,  
És dong a lélek mély ürege:  
Pirosra festett átok...  
S e korban zengnek vad vivatok;  
Egy rongyos blúzu lányka sír,  
A költő szíve tépett papír,  
Teleírták gyöngyszemű lányok.

Az ember törpesége látszik,  
Pedig hiszi, hogy óriás...  
Földünkre sanda árnyék mászik,  
És szívünkbe ronda féreg ás.  
Népünk mely szorgalmát tette  
E föld megkövült asztalára,  
A jövőre gondolt, nem a mára,  
S dolgozott nagy sietve.

A költő érzésvirágot hozott,  
Nagy csokorba kötve,  
Kábulva járt, mert álmodott,  
Magától messzeszökve.  
De a virág is cserje volt,  
Bonyolult gaz, tövises inda-ág,  
De békjőbe kötött vadvirág  
Szárában élet bandukolt.

Te a kereszted vitted tétován,  
S a kort nem értve megrogyott a lábad,  
Nevetél fönn a keresztfán  
S leringyóztad az anyádat.  
Talán lesz egy új feltámadás,  
Fekete álarcát a szív ledobja,  
S messzehangzó ritmusát dobogva,  
Felébred a rég alvó varázs.

Zóka László

## Kossuth

Bronzba fagyva áll a téren,  
szavai megfagyott  
esőcseppek ércáján...

Szavai mennydörgését várom!  
Várom mozdulata villámain!

Am bronzbba fagyva áll a téren,  
bronzba fagyva...

Rudnai Gábor

## Tarpataki-vízesés

Áltam elbúsulva tarpataki sziklán,  
üres tenyerembe levegőt szorítván,  
mesterhez méltatlan tékozló tanítvány,  
kinek nem jut sem hír, sem hit, sem talizmán,  
s mialatt az égi ígét szomjúhoznám,  
csak földi fájdalom hatolhat el hozzám.

Bizony, minden cseppkö veritéke meddő,  
bizony, minden felhő Veronika-kendő,  
bizony, ez az év is esztelen esztendő,  
mért csak 4000-ben lesz a cédrus termő.  
Hol leszek én akkor, hol lesz ez az erdő?  
Tarpataki tajték egy-egy emberöltő.



Magyar Barna

## Nagyszalontai elégia

néha egy-egy üveg sörért  
elszaladt avantgarde démonom  
éreztem a városban a legnagyobb  
hülyeség kezét én fogom  
éjszakánként Arany János  
gyakran egyszál gatyában futott át  
hogy megigazítson versemben  
egy-két félrecsúszott metaforát  
kockás ingben jött az élet  
sakkozott velünk valaki  
tudatunkból magyarságunkat  
a „Securitate” mohón nyalta ki  
a megtévesztettek tenyerüket verték  
de a Csonkatorony csak halkan ült  
ha elment mellette a zord sors  
nem fűtült

## KLUB HÍR

A TINÓDI KLUB tagja, lapunk munkatársa, ZÓKA LÁSZLÓ, Pécssett élő újságíró—reklámmenedzser, a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézete pályázatán ösztöndíjat nyert.

Az MTA Nyelvtudományi Intézete számára monográfiát készít. A munka címe, témája: „PÉCS UT-CANEVEINEK SZERKEZETI ELEMZÉSE”. Aki adatokat, forrásokat tud közölni, kérjük továbbítsa a következő címre: Zóka László, 7632 Pécs, Egressy u. 41.

Az adatközlő nevét, személyi adatait, a források jegyzékében korrektül feltüntetjük.

Szíves támogatásukat előre is köszönjük!

Kulimár János

## Kérdés

Tavaszi volt, Sorrento fölött  
a hegyeken csillogott a hó.  
Norman szellemek lesték, ahogy vetkőzött  
a hajnali ködből Palermo.

A lány szemében akkor  
mélytűző drágakő csillant  
s a délibáb visszatükrözött csodás hidakat.  
Túlszárnyal az áldott jövő ígérete  
rejtett mosolyba gyilkos nyilatokat.  
Nem felejtí soha  
azt az órát, azt a percet,  
mikor az első férficsókra  
vére lázadni kezdett.

Évek múltán újra eljött  
és a hegyeket nézi a lány.  
Csókra nem a vágy, csak az emlék csábít.  
s nevető arcán átvonul egy árny.  
A nappal sem újí el az álomképeket:  
őrzi a fájót és fényben oldja a szépeket.

Miért nem csillog ma ugyanúgy a hó  
és a tenger miért nem kék?  
Miért van, hogy öröknek hitt pillanatok  
fölött gyúlnak pásztortüzek,  
ha a horizontra ráborul az ég?

Lombtalan ágak a szélben,  
ezer vonagló csontkéz kutat  
idézve, tagadva múltadban.  
Távolban vizekkel ölelkezik  
a szelíden lehajló ég.  
A pillákon könny rezdül,  
csengve hull alá akár az arany.

Dr. Kovács Imre

## A palócok

A palócok valószínűleg egy kun törzs leszármazottai. Az eddigi tudományos kutatások szerint a kun nép sem volt egységes etnikum, hanem úgur, kipcsak-tatár és kun törzsekből tevődött össze.

A palócok Magyarországon Heves, Borsod, Nógrád és a volt Gömör megyék egyes részein, a Bükk, a Mátra és a Karancs hegységek északi oldalain élnek.

A kunok nyelvéről, az olaszországi Velencében lévő Kun-kódexből lehet információt szerezni. E kódex pontos neve Petrarca-kódex, amely 1303-ban készült. Ez a könyv főbb kun szavakat és szó-lás-mondásokat tartalmaz. Magyarországon Kuun Géza, Codex Cumanicus címen jelentette meg 1880–83 körül. Az orosz évkönyvek 1061-től tesznek említést a palócokról, illetve a polvecekről. A lengyel évkönyvek is megemlékeznek a palócokról, palavecekről. Volt idő, amikor a palócok, a Kuma folyónál tartózkodtak, a déliolaszországi vidékeken.

Palócföldről tágabb és szűkebb értelemben beszélhetünk. Szűkebb értelemben, Palócföldnek nevezi a néprajz-tudomány Heves, Nógrád, Borsod, Hont és Gömör történelmi megyék területét. Tágabb értelemben palócnak tartják a matyókat és a barkókat is.

A barkók Nógrád, Borsod, Heves és Gömör vármegyék határterületein találhatók. A matyók elhelyezkedési területei: Tard, Szentistván és Mezőkövesd települések.

1922-ben jelent meg Malonyai Dezső „A magyar nép művészete” című munkája 5 kötetben. Malonyai munkájában közreműködtek festőművészek és néprajzi szakemberek is. A mű egyik kötete a palócok néprajzát tárgyalja.

A palócokat büszke, jókedvű, eszes, de hirtelen haragú embereknek ismerik.



Nyárádi Bertalan

## Látomás

A hajadat nézem, mely szüntelen változó:  
egyszer mint vadlovak sörénye,  
száll szabadon a szélben.  
Máskor izzó bárányfelhő  
a vacogó télben,  
de leginkább óceánok rejtett éke,  
vízitündérek szemefénye.

Tóth Károly

## Uram

Megbántott szívvel áll előtted Uram  
vétkes, fáradt fiad.  
Fohászra emelném kezem  
de nem merem.

Ki bízni már gyáva az emberben  
Uram, templomodot,  
hogyan szolgáljam  
s neved miként áldjam?



Németh Éva

## Biztató

Ne félj az éjszakától,  
megvirrad holnap is.  
Újból fény lesz, orgonailat,  
és elnyújtózunk lustán a fűvön...  
És felfedezzük,  
hogyan szaga van a víznek.  
És széna illata is lehet a szélnek,  
és lebegőn jár majd a fuvallat.

Ne félj az éjszakától, kedves,  
megvirrad holnap is.  
És egy pillanatra  
újra miénk lesz...  
Egy pillanatra.  
Újból.  
Miénk.  
Talán már holnap.

TALÁN A HOLNAP IS!



Bálint Tibor

## A bugyor

Cipelem bugyraim,  
benne a bánat,  
széttépett remények  
s koldusok hálnak  
rongyain.

Nehéz már e teher,  
öreg a vállam,  
kudarctól kopik le  
hegyesre állam  
s leteper.

Nevetem sorsomat,  
nyúlik az orrom,  
nem veszek soha részt  
jó húsos toron...  
alkonyat.

Dobjam el bugyromat?  
— hozzám nőtt!  
Nem lehet.  
Így csak perelek...

Veress Tünde

## Előszó egy diagnózishoz

Fekszem. Fehér falak.  
Fehér szobában fehér léptek.  
Fekszem. Drótok s fürge fémek.  
Agyamban cikázik a feszültség.  
És ők jönnek, és én megyek,  
Keresztülépek egy felleget.  
Dugdosok zsebbe aranyat,  
Hogy ők mosolyogjanak,  
Pedig tudom, hogy nem tudják.  
De én megyek, és hallgatok.  
Őket hallgatom. Ők meg engem.  
És motyognak szótár-szavakat,  
Felboncolják a múltamat,  
Okádnak szürke selymeket,  
S nem ismerik a rejtelmeket.  
Én mégis csak megyek, csak megyek,  
Koptatom a szívemet,  
És ők se tudják,  
És nem tudom én sem,  
Hogy mért vannak drótok, s fürge fémek,  
És miért, és hiába,  
És úgys újra,  
És megint...  
Fekszem. Fekete falak.  
A Semmi lassan magába fogad.

N. László Endre

## Mátyás és a selpőciek

„...A hadnak istene, a békének any-  
gala, a szerencsés embernek ördöge és  
a szerencsés országnak Mátyás királya  
van...”

(NLE)

Pozsony — 1968

Mivel évtizedekig mindkét isten katonáival  
igencsak ügyesen komázott, gyarapodásnak indult  
Selpőc népe... Sokasodott a község lakossága, so-  
kasodtak a csinos porták... S ez így rendjén is lett  
volna, embernek és Istennek egyaránt tetsző, ha a  
faluvall együtt nődögel a határa is. De biz az csak  
akkora maradt, mint amekkora volt...

Talán az évek folyamán még meg is fogyat-  
kozott!

Igen, a falu leghazugabb embere meg is eskü-  
dött rá szent esküvéssel, hogy az ő nagyapja nagy-  
apjának legénykorában még a selpőciek voltak az a  
föld, amit most a szomszéd falubeliek kaszálnak,  
vagy legeltetnek le... S mivel azt soha el nem ad-  
ták, Selpőc az most is! A szomszéd falu tehát jog-  
talanul bitorolja az ő tulajdonukat...

A falu öregjei csak nevettek ezen az esküdözésen. Tudták jól, hogy Sztrigács Janó megesküszik külön dolgokra is, különösen akkor, ha egy kis jóféle sligovicát szagoltatnak vele... Most is ezt dalgolta hetvenkedve:

„...Ha pájinka áztatja  
megszáradt torkomat,  
nem minden szeméten  
találni páromat!...”

Nevettek rajta, csak nevettek, de aztán mégiscsak szöveget ütött kemény fejükbe a dolog:

— Egyet mondok, kettő lesz belőle! — így a bíró.

— Ha okos, hát ki vele!... De ha bolond, ki ne mondd! — így az öregek.

— Azt mondom én néktek, hogy most az egyszer — ha netán tán nincs is igaza —, legyen igaz a Janónak!... Szépen gyarapszik a falu, kell a föld!

— Kéne, kéne... De ha sohase volt a miénk! — tekergették, vakargatták fejüket a többiek.

— Ha nem volt, hát még lehet! Föléri ezt minden ésszel élő ember, csak jól figyeljete ide!

A bíró és az öregek összedugták a fejüket, s a megbeszélésnek az lett az eredménye, hogy másnap Selpőc lakossága — egy emberként — kivonult a vitatott földdarabra, s letáborozott ott, mint egykor Róma népe a Szent-hegyen... Tehették ezt annál is könnyebben, mert verőfényes, meleg őszele volt... A falu őrzésére csak a legvénebbek és a lustább ebek maradtak otthon...

A szomszéd falubéliek először késsel, bottal, cséphadaróval akarták elkergetni a selpőcieket, de aztán győzött a józan eszük... Ilyen verekedések alkalmával mindig fűbe haraptak néhányan az egyik vagy a másik faluból, esetleg mindkettőből. Ezért aztán mindig be is vonult valaki a vármegye tömlőcébe... Most inkább a békésebb utat akarták választani.

A harmadik napon már megjelentek a vitatott földdarabon a vármegye emberei. De ahogyan jöttek, úgy el is mentek, mert a selpőciek csak kötötték az ebet a karóhoz, hogy övék az a föld talán már a világ megteremtése óta, ha nem régebben! A megye urai így búcsúztak tőlük:

— Hát jól van, selpőciek... Ha igazságot akartok, meg is kapjátok, de hamarosan, s talán még meg is tetézve!... Csak aztán meg ne bánjátok! A jövő hónapban Nagyszombatba jön a felséges király, majd ő igazságot tesz... De addig szépen menjete haza és tegyétek a dolgokat!

Megszéppentek erre a selpőciek, s nagyon is visszatáncoltak volna már szívesen, de tudták, hogy most már nem hátrálhatnak meg... Utóvégre a király is csak ember, ha kissé másféle is. Ha váltig azt állítják neki, hogy ez a föld az övéké, miért ne hihetne nekik?

Nemsokára meg is érkezett — fényes kíséretével — Mátyás király Nagyszombatba. S hogyan, hogyan nem, hamarosan tudott már a selpőciek furcsa földfoglalásáról. Másnap lovas legény vitte meg nekik a király üzenetét:

— Készítsetek alkalmas szállást nekem és két emberemnek! Három napig a vendégetek leszek...

Örvendeztek a selpőciek; ha a király hozzájuk száll, a szíve is bizonyára hozzájuk húz majd. Csak ki kell mutatni, mennyire szeretik, tisztelik őt...

Hát a király fogadása valóban jól sikerült, s mindjárt másnap kilovagolt a felséges úr a vitatott földre és meghallgatta a selpőcieket.

— Jól van, — mondta végül. — Ha a falu bírája és előjárósága megesküszik a lelke üdvösségére, hogy a föld, melyen állanak, valóban a selpőci határhoz tartozik, akkor királyi szóval és pecsétes írással meg is kapjátok, hogy többé soha senki el ne vitathassa töletek!

Erre aztán elsápadt ám a selpőci előjárók sok vihart, zimankót megélt arca. Mert más dolog a vármegyének, amelyik legföllebb csak tekintetes, és más a felséges és igazságos Mátyásnak hamisan esküdni...

— Felséges urunk, — szólalt meg végre a bíró —, engedj most bennünket alapos tájékozódás, tudakozódás és megfontolás végett hazamenni, s holnap aztán újra kijövünk ide, ha nincs ellenedre... Nagy dologról, szent dologról van szó, amit nem lehet, nem szabad elsielni...

A király csak kuncogott magában a selpőciek nagyon is átlátszó agyarfúrtságán, s már előre emésztette őt a kíváncsiság, vajon mit eszelnek ki az atyafiak... Mert azt tudta biztosan, hogy most már nem mernek visszatáncolni... Magában el is határozta, hogy ha valami okos furfanggal rukkolt elő, megfenyíti ugyan őket, nehogy azt higgyék, túljárhatnak a király eszén, de nekik adja ezt a nem túlnagy és túljó földet... A szomszéd falut meg majd kárpótolja valamivel, hogy ne legyen okuk megsiratni ezt a darabka földet... Meg aztán nekik sem volt bizonyítékuk arra, hogy övéké ez a földdarab...

Közben a selpőciek otthon, zárt ajtók mögött tanácskoztak, s ismét bebizonyosodott, hogy a bíró rászolgált a tisztére! Hogy akinek Isten tisztséget ad, juttat annak fertilityt is hozzá. Mert az előjárók most bizony nagy bajban lettek volna azzal a bizonyos zabszemmel is. (Nem a hegyezésére gondolok!...)

— Ha a király megtudja, hogy hamisan esküszünk, lenyúztatja a bőrünket! — szűköltek a gyávábbak.

— Honnét tudná meg, hiszen azért nem Isten? — így a bátrabbak.

— Figyeljete csak ide! Az lesz, hogy nem esküszünk hamisan! — vágta ki a bíró.

— S miénk lesz a föld?

— A miénk hát! A miénkebb már nem is lehetne...

— De hogyan?...

— Csak úgy, hogy holnap mindegyitek, mielőtt kimennének arra a bizonyos helyre, egy-egy marék földet szór a csizmájába a saját telkéről... Értitek-e már végre? Ha az esküre sor kerül, nem esküszünk hamisan, mert valóban a saját, a legsajátabb földünkön fogunk állani... Hát így, ti pupákok!

A selpőcieknek erre táva maradt a lepénylcsőjük, szinte megnémultak az ámulattól! Mindig tudták, hogy a bírájuk a környék legokosabb embere, de hogy ennyire az, nem is sejtették a jámbor parasztok... Jó szláv szokás szerint csókolgatták, ölegették, simogatták, becézgették, s amikor már belefáradtak az ajánázásába, azzal a biztos tudattal mentek haza és hajtották álomra tisztességben, s itt-ott némi kis csalafintaságban megőszült



„makovicájukat”, fejüket, hogy másnap már ők, azaz Selpőc lesz a vitatott földdarab tulajdonosa... S ráadásul az ő becsületükön sem esik csorba, lelkük patyolatján se folt...

Csakhogy — amit többen tudnak, az már nem lehet, nem maradhat igazán titok!

Amikor a selpőci bíró jóízű mosollyal abban a csaknem ártatlan lelkében elaludt, maga az ő takaros, szép leánykája szökött ki a házból és kocogtatta meg a király ablakát.

Mátyás kihajolt a virágos ablakon:

— Ki vagy te, szép virágszál?

— Egy leány a faluból... Nem akarom, hogy becsapjanak, felséges király urunk, s aztán neveszenek a balgák, hogy túljártak a bölcs és igazságos Mátyás eszén...

— Na, akkor csak kerülj beljebb, violám! Mondjad el szép sorjában, ami a szivedet nyomja, ha már ennyire rajta viseled királyod eszének jó hírét...

Hát így történt, hogy a király már aznap este — de még inkább éjjel — mindent megtudott, csak azt nem egyedül nem, hogy kinek a szép leánya okosította ki... Amikor másnap kilovagolt a vitatott földdarabra és megpillantotta ott a fedetlen fővel rá várakozó, munkába görnyedt, becsületben megöszült öreg előljárókat, élükön a falu bírájával, kissé elszomorodott:

— Való igaz, hogy kinőtte határát ez a falu, s ez a kis darab föld hiányzik a boldogságukhoz... Amit kisütöttek, abból látszik, hogy nem bolond emberek... Mi ez a kis család az urakéhoz képest, amit még az igazságos Mátyás is kénytelen nem észrevenni?... Miért ne hunyna be most is az egyik szemét, amikor este és éjszaka kettővel valami olyan szépet látott, hogy nem felejtí el a halála napjáig?... Hej, te kis tót lány, nem anyától lettél, rózsafán termettél... Ha az a lány kért volna tőle földet, nem ekkorácskát adott volna neki... De az nem kért a királytól, inkább a saját gazdagságából ajándékozta meg...

Nagyot sóhajtott Mátyás, talán keserveset is. Talán az a morva szépség jutott eszébe, vagy valaki más, aztán megkérdezte:

— Nos, selpőciek, hogyan döntöttetek? Esküdni mertek-e, hogy a saját földetekben álltok?

— Esküdni merünk, és esküszünk, felséges királyunk, hogy a magunk földjén állunk! — mondták együtt a selpőciek, és még csak az a huncut szemük sem rebkent.

A király elmosolyodott:

— Akkor hát ez a darab föld — egészen a patakig — a tiétek is marad! De ha tiétek ez a föld, tiétek az a bokor is, amott a pataknál. Milyen bokor az ott?

— Mogyoró az csak, hitvány mogyoró, felséges király urunk.

— Most már az is a tiétek, ugye, selpőciek? — kérdezte Mátyás.

— Igen, a miénk, — pislogtak azok, mert most úgy érezték, hogy a király még tartogat számukra valami nem nagyon jót a tarsolyában...

— György fiam, — szólt oda lovászának a király —, vágj csak le arról a bokorról hét jobbfajta botot!

Tette is a legény a dolgát, s nemsokára a pálcák is megtettek minden tőlük telhetőt, hogy csöpp hija se legyen az igazságnak. A király bizony huszonötöt veretett a tisztelt előljáróság és a bíró uram hátára... Igaz, odasúgta a lovásznak, hogy ne nagyon erősen üssön. Öregek a bűnösök és a bűnük se nagy. Hiszen csak a falujuknak akartak jót...

Másnap aztán a király így búcsúzott a falu népetől, előljáróságától és a bírótól:

— Ti úgy éreztétek, nektek van igazságotok, s azt tettétek, amit szívetek szerint tennetek kellett... Én is azt tettem, amit tennem kellett!... Az a föld most már a tiétek, senki töletek és maradványaitoktól el nem veheti. De azért jól jegyezzétek meg, hogy más, hogy becsületesebb módja is van a földszerzésnek!... S hogy erről soha — se ti, se az utódaitok — meg ne feledkeztek, ezt a hét mogyorópalcát akasszátok ki a község háza kapuja fölé, s ha elmentek előttük, mindig emeljetelek kalapot! Ennyi tisztelet kijár az igazságnak még Selpőcön is!...

Hát igen, aki akkoriban kereste, sokszor meg is kapta!

Elment a király, és senki nem haragudott rá. Volt, aki dicsérte, áldotta... Volt, aki haláláig imába foglalta a nevét... S volt, aki meg is siratta; nem egyszer, sokszor... Csak azt nem értik mindmáig a derék selpőciek, hogy miként láthatott bele őseik csizmájába a király szeme...

Meg aztán még valamit el kell mondanom:

Ha valaki azon a vidéken magáénak mond valamit, ami igazából nem is az övé, arra azt mondják: „ÜGY AZ ÖVÉ, MINT A SELPŐCIEK FÖLDJE!...”

\* \* \*

Mese?... Valóság?... Mindkettő együtt?

S ha esetleg nem történt meg, megtörténhetett volna! Bár még az is vitás, vajon az igazságos Mátyás, vagy Nagy Lajos királyunk tett-e Selpőcön igazságot. Mert gyakorta járt arra ő is... Ott is halt meg Nagyszombatban. Valamikor két házon is volt emléktábla, hogy abban a házban halt meg a nagy király, akinek uralma alatt három tenger mosta az ország határát... S halála után az imádott feleség éppen úgy tönkretette az országot, mint Mátyás Beatricseje...

De történelmünk sokadik örökké ragyogó csillagának, II. Rákóczi Ferencnek korából is fentmaradt Selpőcön egy kis szlovák nyelvű versike:

„Rákóczi, Bercsényi bol nás štrýc,  
Chodívali na hody do Šelpíc...”

(Rákóczi, Bercsényi bátyánk volt,  
Selpőcre, búcsúra eljárt volt...) ”

S ez már talán még kevésbé mese!... Aho-  
gyan nem mese az sem, hogy a nagy Bercsényi Miklós, aki fejedelmével együtt szívéhez nőtt az egyszerű, becsületes szlovák népnek, 1704. december 24-én Selpőcön tartózkodott (amint egyik levele-  
léből kitűnik)!...

Burda Edit

## A kollégium ablakából

Leszálltam betegen az ágyról,  
s ennyit láttam az ablakból:  
odakint vastag hótakaró,  
mindent beterít a fagyott hó.  
Üres utca és hatalmas fák,  
amott meg feltűnt egy hólapát.  
Varjú röppent most az úton át,  
dolgozik a szorgos hólapát.  
Fájdalmasan nézem az utat,  
a szemem jármű után kutat.  
Vágyakozva gondolok haza,  
Vár már rám a poszteres szoba.  
Lázadnom kell! Itt nincsen öröm!  
Igen, a falakat mind áttöröm!  
Kiszabadítok minden rabot,  
elengedek kicsit és nagyot.  
Hazafelé vágatok... futok...  
Gyűlölök itt lenni, nem titok.

Aranyiné Mázló Gizella

## A Kisfa és a Nagyfa meséje

Gyönyörű a Nagyerdő. Tél: szépségében pompázik. Havas, zúzmarás a fák feje. Olyan mintha csillogó koszorút viselnének.

Az erdő szélén két fa áll egymás mellett, az úthoz közel. Az öreg, a Nagyfa, a fiatal, a Kisfa. Az öreg Nagyfa már százesztendősi is lehet. Havas ágai olyan vastagok mint a Kisfa törzse. A Kisfa alig 3—4 éves lehet. Megszólal az öreg Nagyfa:

— Jó neked kisöcsém, téged alig ér télen a fagy, nyáron a perzselő Nap, megvédenek föléd boruló ágaim a fagytól is, a napsütéstől is.

— Nekem jó? — csattan föl a Kisfa.

— Neked, neked, mondtam már, jól mondtam.

— Tévedsz, öreg Nagyfa, neked van csak jó sorod.

— Nekem? Ugyan miért? — nézett kíváncsian a Nagyfa, a Kisfára.

— Mert tele vagy madárfészekkel. Neked dalol nyáron a rigó, vadgalamb, ha reggel felébrednek. Téged ér a harmatozó esőcsepp, ha tikkasztó melegben permetez, vagy esni kezd. Én majd megfulladok addig, amíg leveleidről rám nem hull egy kis üdítő cseppecske. Árnyékosban ülnek az emberek, te végig hallgatod mi újság a nagyvilágban. Szóval elveszed tőlem a madárdalt, az esőt, a jó hí-

reket egyformán. Télen meg a hideg sem árt úgy neked, megvéd a jó hóbunda. Rám hó is alig talál tőled, hisz alattad vagyok.

— Fáj ez neked Kisfa öcsém?

— Fáj, igen fáj. Utamba vagy Öregfa. Az a reménységem, hogy kívágnak hamar. Minek neked már élni, mikor jó vagy már tüzelőnek, szerszám-nak, bútornak. Akkor szabad lesz körülöttem minden, szebb lesz az életem.

Az öreg Nagyfa elszomorodott ezen. Meg is döbönt, mert két suhanc fiú közeledett az útról. Ácsfűrész és fejsze volt a kezükben.

— Mit akarnak? Megálltak. Visszanéztek.

— Nem jön még édesapám? — kérdezte a kisebb legény.

— Nem — felelte az öregebb fiú. — Pedig hamar este lesz, s nem tudjuk kivágni az öreg fát.

Az öreg Nagyfa megreszket, a fiatal Kisfa megörül.

— No, itt a halál öreg — gúnyolódott.

A Nagyfa nem szólt semmit, csak szomorúan nézett a Kisfára.

A két fiú beszélt tovább:

— Hallod-e testvér?

— Hallom testvér.

— Vágjuk ki ezt a kicsi fát. Látnod milyen szép sudár? Jó lesz csordásbotnak, felsőbb része meg ostornyélnek.

— Jó lesz.

Már csattogott is a fejsze. A hetyke Kisfát kivágták. Még nagyon megijedni, sikoltani sem tudott, már meg is halt. Odaesett a két suhanc lába elé. Kétfelé fűrészelték azonnal.

— Ebből lesz a csordásbot! — forgatta kezében a Kisfa alsó részét, a nagyfiú.

— Ebből meg az ostornyél! — kapta fel a Kisfa vékonyabb részét, a kisfiú.

Az öreg Nagyfa elfelejtette a Kisfa irigykedését. Nagyon megsiratta. Ágairól lehullottak a hópelyhek, betakarták a halott Kisfa földben maradt részét, gyökerét.



Németh Dezső

## Csipkepalota

Estelente apám is leült a vaslábú padra az akáca alá. Anyám is mellételepedett, én is odakucorodtam közéjük, és hosszasan hallgattuk a békák kurtyogását és a madarak pittyegését.

Édesapám ritkabeszédű ember volt, de ha megértet nyelvének szópatakja, csilingelő mesegyöngyök hullottak körülöttem. Az Országházat, a tengert, mind-mind odavarázsolta az udvarunkba. Én láttam mindegyiket. Ha a vásárokról mesélt, máris mézeskalácslovon vágta a Csobánc-hegy felé, és ragyogó tükrösszívet képzeltem édesanyám blúzára.

Aztán a Lapsi kutya is odatelepedett. Édesapám csizmáira rakta mancsait, és olyan okosan nézett, mintha értené amit apám beszél.

Ma este az Országház volt a soron.

A sok kicsi csipketorony, sok lépcső, a kupolában a királyok, mind ismert volt már, de újra szívesen hallgattuk, mert szép volt és igaz.

— Édesapám! Édesapám! Ugye a kicsi tornyokban huszárok laknak, és éjszakánként apró csillagokat hintenek az égre. Aztán pónilovakra ülnek, és kísérik a királyokat biborszőnyeges lépcsőkön le a térre, ahol a királyok hintókba ülnek és körbeszerezik a várost.

— Álmunkban bizony így tesznek, bizony így — mondja édesapám. — A tereken igazságot és aranyat osztanak a szegényeknek. Persze csak a jó királyok, a rosszak inkább megkorbácsolják a földönfutókat.

— De jó lenne az Országházat látni! — sóhajtottam.

— Minden kicsi toronynak van egy csillaga az égen, vagy talán két csillaga — szól édesanyám. — A tornyok szeme fönn van magasan a felhők fölött, és az angyalok őrzik gyönyörű ragyogásukat.

— Ez csak asszonykárpalás — mondja édesapám.

— Hogyan jönnek ide az angyalok, meg a csillagszemű tornyok — dohogja.

— Az Országház az Országház. Ott magas miniszterek ülnek komor tekintettel és gondolkodnak az ország sorsa felől, nem pedig angyalok, csillagszemű tornyok, meg mifénék.

De én nem hittem már a pusztító igazságnak, ott lebegett előttem a csipkepalota, amikor varázspálcájával megérintette homlokomat a képzelet tündére. Aztán ott álltam az Országház lépcsőjén apró hegedűmmel, muzsikáltam a csipketornyoknak, és jöttek a kicsi huszárok meg a királyok, és minden megtapsolták csingelő zenémet.

— Na húzzál nekem valamit öcsém! — dülöngélt oda bátyám a kerítéshez, ahol éppen álmodoztam.

Somogyból jött haza, ott volt részesarató. Fele bűzát eladta, abból hozott édesanyámnak hímzett kendőt, nekem ezt a kicsi hegedűt, de a többi pénzt

elmulatta mind egy fillérig. Apám szitkozódott és elkergetéssel fenyegette a bátyámat. Édesanyám nyugtatta és megint a magasságot meg az angyalokat hívta segítségül. Én aztán ki az akácosba. Hegedültem napestig a verebeknek meg a rigóknak, talán megbocsátják iszonyatos nyekergésemet. Az erdőben városokat építettem sárból meg színes kövekből, tornyos várakat, kastélyokat, olyanokat amelyenkről mindég álmodoztam. Utakkal kötöttem össze a sok kicsi várost, aztán elő a lábosvonalat, és szaladtam prüszkölve, csihitva egyik helyről a másikra. A lábosvonalat lyukas edényekből csináltam úgy, hogy madzaggal összekötöttem őket. A piros, a kék, a sárga vagonokban szállítottam a homokot, makkot vadgesztenyét, meg a kukoricaszár teheneimet.

Ha nem vonatoztam, akkor képzeletben újra, meg újra az Országház előtt álltam, és vártam a huszárok és a királyok vonulását.

Egyszer siheder koromban ott álltam igazán az Országház előtt, behunytam a szememet, éreztem édesapám kézszorítását, aztán hegedültem, és jöttek a huszárok meg a királyok, és tapsoltak, tapsoltak, amíg ki nem nyitottam a szemeimet.

Sápy Szilvia

## A templomnál

Dlimm dlammm  
Dilimm dalammm  
Kendővel jön a vasárnap  
Sanyi a harangozó sepreget  
Kulcs csörög ajtó nyílik  
Sanyi a „manóemberke” szeret  
Elszaladok rámdől a torony  
Dlimm dlammm  
Dilimm dalammm

Magyari Barna

## Fázik a hóember

Piszkos cipőben az erdő;  
Tisztítja már sötét felhő.

Friss mesét hoz öreganyó,  
Kosarából csorog a szó.

Zsebemben két aligátor,  
Messze ül a valóságtól.

Ide ugrál, oda mászik,  
A hóember nagyon fázik.



Rudnai Gábor

*Pesti gyalogos kesergő*

Neontubarózsás fal tövéén a szódás veri a lovát,  
pedig nemsokára kolbász lesz a Sára, nem túrvén tovább.  
Nem zárod be boltod, triciklivel hordod népünk mindennapi betevő szénsavát.

Hírhedett ribancok holmi kis Trabantot már le sem pöknek,  
minimum Mercedesz illendő terhéhez kényes ülepöknek,  
akárcsak a leprát, utálják a zebrát, öt percig gátlóját fényes üzletöknek.

De ki ilyen árva, azt, bizony, a sárga irigység eszi,  
hány lúdtalpbetétet kell nyűni szegénynek, amíg megveszi  
már nem a szerelmet, csak azt a fekhelyet, ahova fekete autó viszi.

**LANT**

A TINÓDI KLUB  
IRODALMI FOLYÓIRATA

Megjelenik kéthavonta

Főszerkesztő: NÉMETH DEZSŐ

Szerkesztőség: 1211 Budapest,  
Ady Endre út 5. III./10.

Telefon: 114-7236

Kiadja a Tinódi Klub

Felelős kiadó: Dr. BORN MIKLÓS

Készült:

a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye  
Sokszorosító Költségvetési  
Üzemében 1000 példányban  
90. — 1128

Felelős vezető: Szántó Sándor

ISSN 0865—8633

Lapunk támogatója:

A NYÍREGYHÁZI  
NYÍR-GÓLYA Kft

Noth Zsuzsánna

*Gömbi első karácsonya*

Hólepel te puha, fényes,  
Csillagszemű ezer mécses.  
Hárfáznak a jégcsapok,  
Hóapóka cammog ott.

Hátán kosár.  
Júj de nehéz!  
Benne rejlik,  
Miket remélsz.

Kutyánk Gömbi nem ismeri,  
Lépte nyomán elkíséri.  
Talpa nehogy meghűljön,  
Megfordul és hazajön.

Otthon nagy a zivaj, lárma,  
Kutyuskát is csomag várja.  
Marcangolva húzza, nyúzza,  
Benne kolbász, véreshurka.

Eltelve és elcsitulva,  
Rongyszőnyegre kucorodva,  
Szeme vibrál, csodát lát:  
Csillagszórós karácsonyfát.